

1987. november 14. - **1983 búcsúkoncert — többet nem akarunk illet.** – Aki a rockzenét szereti, rossz ember nem lehet. — Engedjétek saját utamra. – Sopronból eljöttünk, mert bízunk benned: két Jutka 85. II. 21. – Edda művek, mi várunk rád! – A reményt soha fel nem adom! – Ne hagyd el a várost, hiszen magába fogadott, Attila!

Ezeket a felfeliratokat 1985 májusában jegyeztem föl abban a miskolci háziban, ahol Pataky Attila lakott. Az új Edda első miskolci koncertjén bizonyította, hogy újra él. Másnap, interjú közben kiderült, hogy Attila haragban van a világgal: „Ezentúl mindenkit csak ütéstávolságig engedek magamhoz.” Azóta elszállt a haragja, régi társaival megbékélt, de elszántságát, akaraterejét megőrizte. És elhagyta a várost.

Az Edda mostanában éppen „levegőt vesz” a következő nagylemez előtt. Szeptemberben tértek vissza Kassáról, előtte pedig Jugoszláviában turnéztak.

- Eddig hány külföldi útja volt az Eddának?

- Túl sok még nem. Nemrégén Svájcban egy kilenc koncertből álló turnén fantasztikus sikerünk volt. Azután egy francia meghívásnak eleget téve Párizsban és a Riviérán játszottunk, majd az ausztriai Voralbergben rendezett rockfesztivál következett.

- Szép sorozat...

- Nagy kockázattal jár egy ismeretlen keleti zenekar fölléptetése, hiszen nem kis összeget kell befektetni.

- Milyen volt a francia turné?

- Fárasztó. Későin kaptuk meg a vízumot, 26 órán át egyfolytában utaztunk, és holtfáradtan érkeztünk meg délután háromkor. Párizs előtt az autópályán megborotválkoztunk, mosakodtunk, és hatkor mosollyal a képünkön fölmentünk a színpadra. Mondtam a fiúknak: nem vehetik észre, hogy fáradtak vagyunk.

- Vette a közönség a műsorokat?

- No nem rögtön, de beindultak. Először csak néztek, hogy kik ezek, mit akarnak? Aztán lassan megmozdítottam őket, hatottam az agyukra, mert akartam, hogy beinduljanak.

- Melyik számotoknak volt a legnagyobb sikere?

- Azt hiszem, hogy Az éhes asszonyt, a Kört és az Éjjel érkezemet szerették a legjobban.

- Milyen tanulsággal szolgált a francia út?

- Valószínűleg örültem, de nagyon hiszek abban, hogy ott leszünk Európában, ha valami baj nem történik és el nem gáncsolnak. Rod Stevart és Ritchie Blackmore is biztattak, és azt mondták: jó a banda.

- Gondolatban térjünk vissza Párizsba! Hogy tetszett?

- Hatalmas élmény volt. Szeretnék újra elmenni, de úgy, hogy ne kelljen vágtaoznóm a Louvre-ban. Most csak szemezttem a Mona Lisával, aztán tovább Napóleon sírjához, majd rohanás föl a Notre Dame-ra, megsimogatni a vízköpő fejét.

- Milyen terveid vannak 1988-ra?

- Sikerült beszélnem mindegyik régi zenésztársammal és tavasszal akarunk csinálni egy turnét. Eljártsszuk velük a régi nótákat, majd a mostani banda az újakat, mindannyian, együtt. Mindezt profi módon, begyakorolva, nem hakniként.

Eredetileg ezzel fejeztem volna be írásomat. Aztán olvastam-hallottam a miskolci

Rockfesztiválon történeteket. Azt, hogy kevesen voltak, s a koncert a szervezőknek anyagi bukást jelentett. Az Eddának csak presztízsveszteséget. Pataky rosszulléte persze vis maior a jog szempontjából, de kérdés, hogy az-e a miskolci és a többi Edda-hívő számára. A helyzetből adódó feszült légkört, idegességet, a színpad mögötti éles vitákat a közönség nem hallhatta. Csak várt és várt. S az annyira áhított élmény helyett a publikum a csalódást élhette át. Vajon hány csalódást fog még elviselni az Edda-rajongók tábora? Ez sem lényegtelen, hiszen a jövőben is elsősorban a Színva-parti és a Duna-menti rajongók éltetik az együttest, s nem a Szajna-partiak. **Zétényi Zoltán**